

gjennemsnitlig har givet knap $5\frac{1}{2}$ pCt. i Udbytte, det lollandst-engleste Selskab har givet knap $4\frac{1}{2}$ pCt., Dampskibsselskabet „Rijsenhavn“ har i de sidste 7 Aar ikke engang givet 4 pCt., og Dampskibsselskabet „Carl“ knap $2\frac{3}{4}$ pCt., ikke at tale om „Seil- og Dampskibsselskabet af 1873“, der ikke engang har givet 1 pCt. Jeg tror saaledes, man maag sige, at i det Hele taget er Forholdet ikke saa gunstigt, som man maaste kunde være tilbøjelig til at tro under Indtrykket af de betydelige Dividender, som enkelte heldigere stillede Selskaber have været istand til at udbetale til deres Aktionærer. Jeg tror derfor, der er meget god Grund til at gaa til Gjenneførelsen af det foreliggende Lovforslag. Nu erklærer imidlertid den høitærede Finantsminister, at saalænge Folkethinget ikke gaar med til at gennemføre de Forslag, han har stillet med Hensyn til Forgøelse af Udgiftsbøbet, finder han ingen Anledning til at være med til Gjenneførelsen af de Forslag, som Folkethinget stiller om Nedfattelse af Indtægtsbøbet, et Standpunkt, som maaste kan være ret praktisk. Men dertil kommer en Udtalelse af den høitærede Minister i et af de sidste Møder, da Lovforslaget om Stempelafgiften blev forhandlet, hvor den høitærede Minister udtalte, at han ikke kunde gaa med til nogen betydeligere Nedfattelse af Statsindtægter, før Statens Normalbudget med Hensyn til Udgifterne kan siges at foreligge. Jeg tror, det vilde have Interesse for Rigsdagen at faae lidt nærmere Forklaring paa, hvad der forstaaes ved et Normalbudget for Udgifter. Jeg gaar ud fra, at den høitærede Minister ikke her kan have tænkt paa det Tilfælde, at man kom til et Udgiftsbudget, der kunde betragtes som konstant, saa at der ikke var forgøede Udgifter ifigte eller kunde komme enkelte nye Udgiftsposter til — et saadant Budget vil man formodentlig aldrig komme til. Jeg formoder, at den høitærede Minister har tænkt paa de Udgifter, som ville blive de normale, naar forskellige Lovforslag, som den høitærede Minister eller hans Kolleger have forelagt eller tænke paa at forelægge, blive gennemførte, og som da derefter maag udgjøre det ordinære Udgiftsbøbeløb. Men jeg tror da ogsaa, at det vilde have Interesse for Rigsdagen at komme til en noget nærmere Opfattelse af, hvorledes Udgiftsbøbet i saa Tilfælde til den Tid vil stille sig. Der er jo ganske vist forelagt adskillige Lovforslag, som ville medføre betydelig forgøede Udgifter. Der er forelagt Forslag til Pønningsslove, og fornylig er der forelagt omsatende Forslag til Retsreformer, som ogsaa ville medføre forgøede Udgifter, men der er ester min Opfattelse endnu en væsentlig Udgiftspost, som vil komme til, og som jeg formoder, at Regjeringen ogsaa sigtede til, naar Conseilspresident-Finantsministeren brugte det Udtryk, jeg før citerede, nemlig Udgifter til Befæstningsanlæg. Jeg

tror, det vilde være ønskeligt, om der snart maatte fremkomme Opløsninger om, hvad Regjeringen tænker sig, at der vil medgaa hertil, og paa hvilken Maade disse Udgifter skulle afholdes. Ester min Opfattelse vil det ved Udgifter af den Natur være naturligt, at man for endel benytter den Beholdning, som er bleven opsparret i de forløbene Aar derved, at vi have undladt at gjøre Udgifter i den Retning, og at man for endel, da disse Udgifter jo ikke blot komme den nærværende, men ogsaa den kommende Slægt tilgode, dækker dem ved Laan, der amortiseres i en længere Arrække, og muligvis kunde der da endnu være Tale om Udgifter, som maatte blive afholdte af de løbende Indtægter. I hvert Fald vilde det jo være af væsentlig Betydning for Opfattelsen af vor finantsielle Status, om Rigsdagen nogenlunde kom til Klarhed over, hvad der paa dette Punkt efter Regjeringens Opfattelse maatte forlanges, og hvad der vilde være nødvendigt. Jeg vilde derfor anse det for at være meget ønskeligt, om man iaar vilde vælge en noget anden Vej end den, man fulgte isjor med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, saa at man isjor gennem tre Behandlinger at sende det umiddelbart over til Landstinget, hvor det da formentlig ligesom isjor atter vilde blive standset, henviste det til et Udvalg, for at man da der muligen kunde forhandle med den høitærede Minister om de Spørgsmaal, som paa forskjellig Maade knytte sig dertil. Det kunde jo ogsaa være, at man — og ligeledes den høitærede Minister — under en saadan Forhandling kom til det Resultat, at der vilde hengaa en saa lang Tid, inden det, som man kunde kalde for et Normalbudget for Udgifterne, faktisk vilde komme til at foreligge helt og holdent, at man for denne Mellemtid nok kunde give Afkald paa et saadant mindre Indtægtsbøbeløb som det, der her omhandles, i Forventning om, at den Tilvægt i Indtægterne, som jo er det normale under en heldig Udvikling, naar Tiden til de yderligere Udgifter kom, vilde have erstattet den saaledes stete Afgang. Muligen kunde der ogsaa der fremkomme andre Spørgsmaal, vedrørende de indirekte Afgifter i det Hele taget, idet jo den høitærede Minister atter forleden Dag stærkt betonedes, at han ikke i og for sig var uvillig til at reformere paa de indirekte Afgifters Omraade, men kun forbrede, at det samlede Indtægtsbøbeløb blev det samme, og at der altsaa blev givet Erstatning paa andre Punkter for den Nedgang, som maatte blive bragt i Forslag. Alt dette vilde der jo muligen blive Anledning til nærmere at forhandle med den høitærede Minister om i et Udvalg, og i saa Fald vilde der da maaste være Mulighed for at bringe Noget ud af denne Sag, som jo nu allerede i nogle Aar er passeret gennem Thingene uden at komme til noget Resultat. Jeg vilde derfor finde det overmaade heldigt, om de erede Forslagsstillere iaar vilde finde Anledning til at følge en anden